

ALEGEREA UNUI NUME, ALEGEREA UNUI DRUM

Orice drum trebuie asumat, mai ales când tu însuși l-ai ales. Este un adevăr pe care îl trăiești fiecare dintre noi în crucialele momente ale existenței. Citind autobiografia părintelui Zian Boca, am aflat că numele de călugărie „Arsenie” și l-a ales: Sfântul ocrotitor, născut în secolul IV-lea, a iubit tăcerea, reflecția și contemplarea.

S-a născut când „pleca” Sf. Antonie cel Mare, iubitorul pustiei, cel care a mărturisit învățătorilor vremii, uimit de profunzimea gândirii lui, că profesorii i-au fost „Natura și Scriptura”. Arsenie, cel născut la Roma, într-o familie senatorială, apreciat de împăratul Gratian și devenit și el „cel Mare”, a impresionat regii și pe însuși papa Inocențiu prin erudiție și înțelepciune, fiind ales mentor și profesor pentru Arcadiu și Onoriu, fiii împăratului Teodosie. Și totuși, nici respectul de care se bucura, nici privilegiile și nici strălucirea orașului Constantinopol, nu i-au putut stinge iubirea, setea, chemarea Pustiei. Egiptul, care odinioară fusese casa pentru Sfânta Familie, îi va oferi și lui o chilie. A urmat pașii Sfântului Antonie, chemarea acestuia la rugăciune tainică, smerită, bogată în lacrimi și dincolo de orice privire. Precum înaintașul său, și el a fost daruit cu mulți ani, a călătorit în Petra și Alexandria, dar singurătatea i-a fost cea mai dragă. Singurătatea și Muntele. Într-o măsură așa de mare, încât și-a rugat ucenicii să-i lege trupul cu o funie și să-l traga spre munte. Desigur, nu s-a întâmplat așa, ci a fost îngropat la Tura (15 km de Cairo), în anul 449.

Într-un alt fel de pustiu a trăit și părintele Arsenie Boca. A înfruntat pietrele aruncate spre el, a îndurat aroganța celor „mari”, a iubit învățătura, dar n-a uitat că în suferință e urcusul. Peste haina monahală și-a pus cu smerenie halatul de pictor bisericesc.

A făcut dintr-o bisericuță de țară – o catedrală, din fiecare icoană – o respirație divină.

A fugit de oameni, dar ei l-au căutat. Pe unii i-a mângâiat. Pe alții i-a trezit. L-a îmbrăcat pe pruncul Iisus în haina zăbreliată pe care omeneirea i-a oferit-o. Cuvintele au devenit pictură sacrală. Chipul Împărătesei noastre l-a înfățișat cu blândă și tainică strălucire, cu noblete de neatinț. Văzuse Ingeri: îmbrăcați voievodal, mai înalți decât statura umană de trei ori, cu privire pătrunzătoare și vie. Așa sunt. A zugrăvit și chipul tinereții, smeritei Parascheva, sfânta doritoare de pământ românesc. Icoana se oferă spre închinare și rugă în Biserica Domnească

a Bucureștilor, ctitoria lui Mircea-Ciobanul, ce are ca hram și pe Sf. Antonie, alături de Buna-Vestire. Iubitorii Pustiei se întâlnesc iar timpul și spațiul se dizolvă. Se întâlnesc în Bucurie.

Părintelui Arsenie Boca i-au fost rânduite multe cărări: Locurile unde s-a închinat Brancoveanu, dar și malurile Dunării, Sibiul ori Banatul. Călătoria la Athos l-a marcat definitiv și nu întâmplător este considerat întemeietorul Filocaliei Romanesti. I s-a interzis preoția, dar preotul din el a revarsat atata lumină prin culoare și cuvânt, atata emoție și frumusețe, încât râuri de oameni curg spre locul dintre munți, spre o altă mănăstire de piatră și Cuvânt. Tot între munți i-a fost daruită și plecarea: în locul ce numește Sfântul Munte Sinai.

A înțeles dimensiunea iubirii și a vorbit despre puterea sfântirii oamenilor prin iubire.

Minunea culorii i-a minunat sufletul. Cuvântul Scripturii i-a daruit tăcerea. Împreună – cuvânt și culoare – au zugrăvit Biserica, au împodobit-o cu icoane, au profetizat.

Într-o luminoasă zi de august m-am întâlnit cu Prislopul. Și cu părintele. Era îmbrăcat în flori. Multe și frumoase flori. Nu i-am dus o floare, dar sufletul meu s-a făcut Floare. I-am pus-o la cruce, când am atins-o. Slăbiciunea omenească, nevointa – nu m-au lăsat să tac. I-am cerut ceva: ocrotirea. Ar fi trebuit să-i multumesc. Atât. Că l-am întâlnit. Că a existat. Că a

slujit. Ca a pictat. Ca m-am inchinat atatia ani la rand la icoana Sfintei Parascheva, fara sa stiu ca mainile sale i-au asezat crucea in palma. Am privit cerul: era albastru ca ochii lui. Am privit departarile: erau inalte ca inima lui. Si i-am multumit inca o data lui Dumnezeu pentru trimisii Lui pe pamant.

Prof. Viorica Provian